

1.
Prije doručka

KAMO TATA ide s tom sjekirom u ruci?" reče Fern majci dok su postavljale stol za doručak.

"Otišao je u svinjac", odgovori gospođa Arable. "Neke su se svinje sinoć oprasile."

"Ne shvaćam zašto mu treba sjekira", nastavi Fern, kojoj je bilo tek osam godina.

"Pa," reče njezina majka, "jedno je prase kržljivo. Jako je malo i slabo, i od njega nikad neće biti ništa. Stoga je tvoj otac odlučio riješiti ga se."

"Riješiti ga se?" vrisne Fern. "Misliš, ubiti ga? Samo zato što je manje od ostalih?"

Gospođa Arable stavi vrč s vrhnjem na stol. "Nemoj vikati, Fern!" reče. "Tvoj otac ima pravo. Prase bi vjerojatno ionako uginulo."

Fern odgurne stolicu i istrči van.

Trava je bila mokra i zemlja je mirisala po proljeću. Fernine su tenisice već promočile kad je sustigla svoga oca.

“Molim te, nemoj ga ubiti!” zajeca. “Nije pošteno.”

Gospodin Arable prestane hodati.

“Fern,” reče nježno, “morat ćeš se naučiti savladavati.”

“Savladavati?” poviče Fern. “Ovo je pitanje života i smrti, a ti govoriš o tome kako se trebam savladati.” Suze joj poteku niz obraze, te zgrabi sjekiru i pokuša je izvući iz očeve ruke.

“Fern,” reče gospodin Arable, “ja znam više o uzgoju legla prasadi od tebe. Slabašno prase donosi probleme. Idi sada!”

“Ali to nije pošteno”, poviče Fern. “Nije prase krivo što se rodilo maleno, zar ne? Da sam ja bila jako mala pri rođenju, bi li mene ubio?”

Gospodin Arable se nasmiješi. “Naravno da ne bih”, reče, gledajući kćer s ljubavlju. “Ali ovo je drukčije. Curica je jedno, a kržljavi praščić posve drugo.”

“Ja ne vidim razliku”, odvrati Fern, i dalje držeći sjekiru. “Ovo je najgori slučaj nepravde za koji sam ikad čula.”

John Arable poprими čudan izraz lica. Činilo se gotovo kao da je i sam spreman zaplakati.

“U redu”, reče. “Vrati se u kuću, a ja ću donijeti kržljavca kad dođem. Dopustit ću ti da ga othra niš na bočicu, kao bebu. Onda ćeš vidjeti kakvu nevolju prase može donijeti.”

Kad se gospodin Arable vratio u kuću nakon pola sata, pod rukom je nosio kutiju. Fern je bila na katu i obuvala drugi par tenisica. Kuhinjski je stol bio postavljen za doručak i soba je mirisala po kavi, slanini, vlažnoj žbuci i dimu od drva, koji se izvijao sa štednjaka.

“Stavi je na njezin stolac!” reče gospođa Arable. Gospodin Arable spusti kutiju na njezino mjesto. Zatim ode do sudopera i opere ruke te ih osuši ručnikom koji je visio na valjku.

Fern polako siđe niza stube. Oči su joj bile crvene od plača. Dok se približavala stolcu, kutija se zatrese i začuje se zvuk grebanja. Fern pogleda oca. Zatim podigne poklopac s kutije, a unutra je, gledajući prema njoj, bio novorođeni prašćić. Bio je bijele boje. Jutarnje mu je svjetlo sjalo kroz uši, bojeći ih ružičasto.

“Tvoj je”, rekao je gospodin Arable. “Spašen od prerane smrti. I neka mi dobri Gospod oprostí ovu ludost.”

Fern nije mogla skinuti oči s malešnjoga praseta. “Oh”, prošaptala je. “Oh, pogledajte ga! Sasvim je savršen.”

Prvo poljubi oca, a zatim majku. Onda ponovno skine poklopac, izvadi prase i prisloni ga uz obraz. U tom trenutku njezin brat Avery uđe u sobu. Bilo mu je deset godina. Bio je naoružan do

zuba – zračna puška u jednoj ruci, drveni bodež u drugoj.

“Što je to?” zahtijevao je da mu se kaže. “Što to Fern ima?”

“Ima gosta za doručkom”, reče gospođa Arable. “Operi ruke i lice, Avery!”

“Da ga vidimo!” reče Avery, odlažući pušku. “I vi to bijedno stvorenje zovete prasetom? To je zaista lijep primjerak praseta – nije veće od bijelog štakora.”

“Operi se i pojedi doručak, Avery!” reče majka. “Školski će autobus doći za pola sata.”

“Mogu li i ja dobiti prase, tata?”

“Ne, njih dijelim samo onima koji rano ustaju”, reče gospodin Arable. “Fern je ustala u svitanje, pokušavajući svijet osloboditi nepravde. Zato sada ima prase. Malo prase, istina, ali ipak prase. To samo pokazuje što se može dogoditi ako čovjek ustane iz kreveta na vrijeme. Hajd’mo jesti!”

Ali Fern nije mogla jesti sve dok njezino prase nije popilo mlijeka. Gospođa Arable je pronašla dječju bočicu za mlijeko i gumenu dudu. Ulila je toplo mlijeko u bočicu, pričvrstila dudu na vrh i dala je Fern. “Daj mu doručak!” rekla je.

Trenutak kasnije Fern je sjedila na podu u kutu kuhinje sa svojim djetetom među koljenima i učila ga sisati iz bočice. Prase je, iako maleno, imalo dobar tek i brzo je shvaćalo.

Školski autobus zatrubi s ceste.

“Trči!” naredi gospođa Arable, te uzme od Fern prase i gurne joj krafnu u ruku. Avery zgrabi svoju pušku i još jednu krafnu.

Djeca istrče na cestu i popnu se u autobus. Fern nije obraćala pažnju na druge u autobusu. Samo je sjedila i gledala kroz prozor, razmišljajući o tome kako je svijet radosno mjesto i kako je sretna što se posve sama brine za prase. Kad je autobus sti-

gao do škole, Fern je već dala ime svom ljubimcu, odabравši pritom najljepše ime kojega se mogla sjetiti.

“Ime mu je Wilbur”, šapnula je samoj sebi.

I dalje je mislila na prase kad je učiteljica rekla: “Fern, koji je glavni grad Pennsylvanie?”

“Wilbur”, odgovori Fern sanjarski. Učenici se stanu hihotati. Fern se zacrvni.

2. *Wilbur*

FERN JE voljela Wilbura više od ičega. Voljela ga je gladiti, hraniti, voditi na spavanje. Svakog jutra, čim bi ustala, zagrijala bi mu mlijeko, privezala partiklu, i držala bocu. Svakog poslijepodneva, kad bi se školski autobus zaustavio ispred njezine kuće, iskočila bi i otrčala u kuhinju da mu pripremi sljedeću bočicu. Ponovno bi ga nahranila oko pet poslijepodne i opet netom prije odlaska na počinak. Gospođa Arable bi ga nahranila oko podneva svakog dana, kad bi Fern bila u školi. Wilbur je volio mlijeko i bio je najsretniji dok je Fern grijala bočicu za njega. Stajao bi i motrio je očima punim obožavanja.

Prvih nekoliko dana njegova života Wilburu su dopuštali da živi u kutiji pokraj štednjaka u kuhinji. Kada se gospođa Arable požalila, premjestili su ga u veću kutiju u spremištu. S navršenih dva tjedna života premjestili su ga na otvoreno. Bilo je vrijeme cvata jabuka i dani su postajali topliji. Gos-

podin Arable je uredio malo dvorište samo za Wilbura pod drvetom jabuke i dao mu veliku drvenu kutiju punu slame, s izrezanim vratašcima da može ulaziti i izlaziti kako mu je volja.

“Zar mu neće biti hladno noću?” pitala je Fern.

“Ne”, rekao je njezin otac. “Pogledaj što će učiniti.”

S bocom mlijeka u ruci Fern je sjela pod drvo jabuke u dvorištu. Wilbur je dotrčao do nje, a ona mu je držala bočicu dok je sisao. Kad je popio i zadnju kap, zaroktao je i pospano ušao u kutiju. Fern proviri kroz vratašca. Wilbur je njuškom gurkanao slamu. Za kratko je vrijeme iskopao tunel u slami. Upuzao je u tunel i nestao iz vida, potpuno pokriven slamom. Fern je bila očarana. Osjećala je olakšanje znajući da će njezino djetešce spavati pokriveno, i da mu neće biti hladno.

Svakoga jutra nakon doručka Wilbur bi izašao na cestu s Fern i čekao s njom dok autobus ne bi stigao. Ona bi mu mahala, a on bi stajao i gledao autobus sve dok ne bi zamakao iza ugla. Dok je Fern bila u školi, Wilbura bi zatvarali u njegovo dvorište. No čim bi ona stigla poslijepodne, izvela bi ga i on bi je slijedio naokolo. Ako bi pošla u kuću, pošao bi i Wilbur. Ako bi otišla na kat, Wilbur bi čekao na prvoj stubi sve dok ne bi ponovno sišla. Ako bi izvela lutku u šetnju u kolicima za lutke, Wilbur bi je slijedio. Ponekad bi se na tim putovanjima Wilbur umorio, pa bi ga Fern podigla i stavila u kolica pokraj lutke. To mu se sviđalo. A ako bi bio jako umoran, sklopio bi oči i zaspao pod lutkinim pokrivačem. Izgledao je slatko sklopljenih očiju, jer su mu trepavice bile jako duge. I lutka bi sklopila oči, a Fern bi gurala kolica vrlo polako i ravnomjerno da ne bi probudila svoju dječicu.

Jednog toplog poslijepodneva Fern i Avery su obukli kupaće kostime i otišli do potoka na kupanje. Wilbur je trčkarao uz Fernine noge. Kad je zagazila u potok, Wilbur je zagazio s njom. Voda mu je bila poprilično hladna – prehladna za njegov ukus. I tako, dok su djeca plivala, igrala se i prskala jedno drugo vodom, Wilbur se zabavljao u blatu uz rub potoka, gdje je bilo toplo i vlažno i divno ljepljivo i muljevito.

Svaki je dan bio sretan, a svaka noć mirna.

Wilbur je bio ono što farmeri zovu proljetno prase, što jednostavno znači da je rođen u proljeće. Kad mu je bilo pet tjedana, gospodin Arable je rekao da je sada dovoljno velik za prodaju, i da ga se mora prodati. Fern je osjetila kako je obuzimaju osjećaji i zaplakala. No njezin je otac bio odlučan. Wilburov se tek popravio; počinjao je jesti ostatke jela uz mlijeko. Gospodin Arable više nije bio voljan skrbiti se za njega. Već je prodao Wilburovih desetero braće i sestara.

“Mora otići, Fern”, rekao je. “Zabavila si se odgajajući malo prase, ali Wilbur više nije beba i moramo ga prodati.”

“Nazovi Zuckermanove”, predložila je gospođa Arable Fern. “Tvoj ujak Homer katkad uzgaja prasad. A ako Wilbur ode tamo živjeti, možeš se prošetati niz cestu i posjećivati ga kad god zaželiš.”

“Koliko bih novaca trebala tražiti za njega?” Fern je željela znati.

“Pa,” rekao je njezin otac, “kržljavac je. Reci svojem ujaku Homeru da imaš prase koje ćeš prodati za šest dolara, i vidi što će reći.”

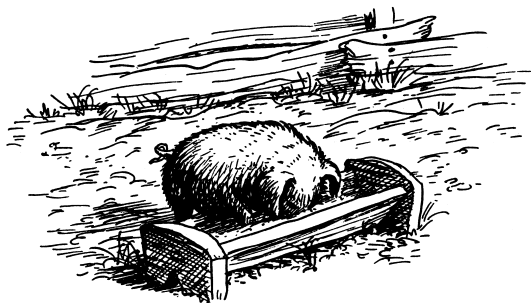
Ubrzo su sve dogovorili. Fern je nazvala i dobila ujnu Edith, a njezina je ujna Edith doviknula ujaku Homeru koji je došao iz staje i razgovarao s Fern. Kad je čuo da je cijena samo šest dolara, rekao je da će kupiti prase. Sljedećeg su dana Wilbura odveli iz njegova doma pod drvetom jabuke te je otišao živjeti u hrpi stajskog gnoja u podrumu Zuckermanove staje.

3. *Bijeg*

STAJA JE bila vrlo prostrana i stara. Mirisala je po sijenu i gnojivu. Mirisala je po znoju umornih konja i divnom slatkom dahu strpljivih krava. Često je odisala nekom vrstom spokojnog mirisa – kao da se u svijetu više nikada ne bi moglo dogoditi ništa loše. Mirisala je po žitu i konjskoj opremi i mazivu za osovine i gumenim čizmama i novom užetu. A svaki put kada bi mačka dobila riblju glavu za jelo, staja bi mirisala po ribi. No uglavnom je mirisala po sijenu, jer je uvijek bilo sijena gore na velikom tavanu. A sijeno su uvijek vilama spuštali kravama i konjima i ovcama.

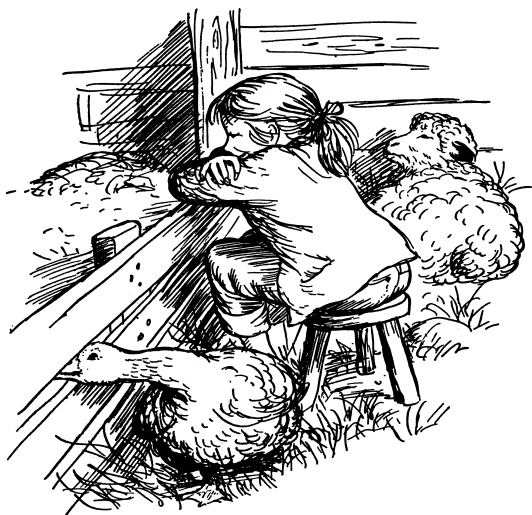
Staja je bila ugodno topla zimi kad su životinje većinu vremena provodile unutra, te ugodno prohladna ljeti kad su velika vrata ostajala širom otvorena povjetarcu. Staja je imala odjeljke na glavnom katu za radne konje te jaslje za krave, ispod su bili obori za ovce i svinjac za Wilbura, te je bila puna najrazličitijih stvari koje se inače mogu naći u sta-

jama: ljestava, bruseva, vila, francuskih ključeva, kosa, kosilica, lopata za snijeg, držaka sjekira, kanti za mlijeko, vjedara za vodu, praznih vreća za žito, te zahrđalih stupica za štakore. Bila je to staja u kakvoj lastavice rado savijaju gnijezda. Staja u kakvoj se djeca rado igraju. A čitavo to zdanje pripadalo je Ferninu ujaku, gospodinu Homeru L. Zuckermanu.

Wilburov novi dom nalazio se u donjem dijelu staje, točno ispod krava. Gospodin Zuckerman je znao da je hrpa stajskog gnoja dobro mjesto za držanje mlade svinje. Svinjama treba toplina, a dolje u podrumu staje na južnoj strani bilo je toplo i udobno.

Fern ga je gotovo svakoga dana dolazila posjećivati. Pronašla je stari odbačeni tronožac za mužnju i smjestila ga u obor za ovce pokraj Wilburova obora. Tu je mirno sjedila tijekom dugih poslijepodneva, razmišljajući i slušajući i gledajući Wil-

bura. Ovce su se ubrzo navikle na nju i počele joj vjerovati. Isto se dogodilo i s guskama, koje su živjele s ovcima. Sve su joj životinje vjerovala, tako je bila mirna i prijateljski naklonjena. Gospodin Zuckerman joj nije dopuštao da izvodi Wilbura van, ni da ulazi u obor. No rekao je Fern da smije sjediti na tronošcu i gledati Wilbura do mile volje. Ispunjavalu ju je srećom samo biti u blizini prašćića, kao što je i Wilbura usrećivalo saznanje da ona ondje sjedi, odmah s druge strane obora. No nikad se nije zabavljao – nije bilo nikakvih šetnji, vožnji ni plivanja.

Jednog svibanjskog poslijepodneva, kad je Wilburu bilo gotovo dva mjeseca, odlutao je u svoje malo dvorište izvan staje. Fern nije došla u posjet, kao što je običavala. Wilbur je stajao na suncu osjećajući se osamljen i ispunjen dosadom.

“Ovdje se nikad nema što raditi”, pomislio je. Odšetao je polako do valova i pomirisao da osjeti nije li štogod previdio za ručkom. Pronašao je komadić kore krumpira i pojeo ga. Leđa su ga svrbjela, pa se naslonio na ogradu i protrljao se uz daske. Kad mu je to dosadilo, ušao je unutra, popeo se na vrh hrpe gnojiva, i sjeo. Nije mu bilo do spavanja, nije mu bilo do kopanja, bio je umoran od stajanja na mjestu, umoran od ležanja. “Imam manje od dva mjeseca, a umoran sam od života”, reče. Ponovno izađe u dvorište. “Kad sam ovdje vani,” reče, “nemam kamo otići nego unutra. Kad sam unutra, nemam kamo nego van u dvorište.”

“Tu griješiš, prijatelju moj, prijatelju moj,” reče glas.

Wilbur pogleda kroz ogradu i ugleda gusku kako ondje stoji.

“Ne moraš ostati u tom prljavom-malom prljavom-malom prljavom-malom dvorištu”, reče guska, koja je govorila prilično brzo. “Jedna od dasaka je labava. Gurni je, gurni-gurni-gurni i izađi!”

“Što?” reče Wilbur. “Reci to sporije!”

“Čak-čak-čak i ako moram ponoviti,” reče guska, “predlažem da izađeš. Ovdje je divno.”

“Jesi li rekla da je jedna od dasaka labava?”

“Upravo tako, upravo tako”, reče guska.

Wilbur došeta do ograde i shvati da je guska u pravu – jedna je daska bila labava. Pogne glavu, zatvori oči i gurne. Daska popusti. U tren se oka provuče kroz ogradu i nađe u visokoj travi izvan dvorišta. Guska zahihoće.

“Kakav je osjećaj biti slobodan?” upita.

“Sviđa mi se”, reče Wilbur. “To jest, *mislim* da mi se sviđa.” U stvari, Wilbur se osjećao čudno izvan svoje ograde, bez ičega između sebe i bijeloga svijeta.

“Kamo bi, po tvom mišljenju, bilo dobro poći?”

“Kamo god želiš, kamo god želiš”, reče guska. “Sidi kroz voćnjak, prekopaj tratinu! Sidi u vrt, iskopaj rotkvice! Izrui sve! Jedu travu! Traži kukuruz! Traži zob! Trči posvuda! Poskakuj i pleši, skači i đipaj! Sidi kroz voćnjak i šetaj šumom! Svijet je divno mjesto kad si mlad.”

“Vidim”, odgovori Wilbur. Poskoči u zraku, zavrti se, pretrči nekoliko koraka, zastane, ogleda se, omiriše mirise poslijepodneva i zatim se laganim korakom zaputi kroz voćnjak. Zastavši u hladu stabla jabuke, gurne svoju snažnu njušku u zemlju i počne rovati i prekopavati. Osjećao se vrlo

sretno. Bio je preorao dobar komad zemlje prije nego što ga je itko primijetio. Gospođa Zuckerman ga je prva spazila. Vidjela ga je kroz prozor kuhinje i smjesta vikom dozvala muškarce.

“Ho-mer!” poviče. “Svinja je izašla! Lurvy! Svinja je izašla! Homer! Lurvy! Svinja je izašla. Ondje je ispod onog stabla jabuke.”

“A sad počinje nevolja”, pomisli Wilbur. “Sad ću dobiti svoje.”

Guska začuje galamu te i ona počne urlati. “Tr-či-trči-trči nizbrdo, prema šumi, prema šumi!” poviče Wilburu. “Nikad-nikad-nikad te neće uhvatiti u šumi.”

Koker španijel začuje komešanje i istrči iz staje da bi se pridružio potjeri. I gospodin Zuckerman to začuje, te izađe iz spremišta za strojeve, gdje je popravljao neku spravu. Lurvy, najamni radnik, začuje buku i digne se s gredice sa šparogama iz koje je plijevio korov. Svi krenu prema Wilburu, a Wilbur nije znao što mu je činiti. Šuma se činila dalekom, a uostalom, nikad nije bio tamo dolje u šumi, i nije bio siguran bi li mu se svidjelo.

“Priđi mu straga, Lurvy”, reče gospodin Zuckerman, “i potjeraj ga prema staji! Samo polako – nemoj ga požurivati! Ja ću otići po kantu napoja.”

Vijest o Wilburovu bijegu brzo se proširila među životinjama na imanju. Kad god bi neka ži-

votinja pobjegla sa Zuckermanove farme, događaj je drugima bio silno zanimljiv. Guska je doviknula najbližoj kravi da je Wilbur slobodan i ubrzo su to znale sve krave. Zatim je jedna od krava rekla jednoj od ovaca i ubrzo su znale sve ovce. Janjad je to saznala od svojih majki. Konji su u svojim pregadama u staji naćulili uši kad su čuli gusku kako se dere; i ubrzo su i konji doznali što se događa. “Wilbur je na slobodi”, rekli su. Sve su životinje podigle glave i uzbudile se kad su saznale da se jedan od njihovih prijatelja oslobodio i da više nije zatvoren u oboru ni čvrsto privezan.

Wilbur nije znao što učiniti ni kamo potrčati. Činilo se da su se svi okomili na njega. “Ako je ovako kad si slobodan,” pomisli, “mislim da bih radije bio zatvoren u oboru u vlastitom dvorištu.”

Koker španijel se prema njemu šuljao s jedne, najamni radnik Lurvy s druge strane. Gospođa Zuckerman je stajala spremna otjerati ga ako se zaputi prema vrtu, a sad mu se i gospodin Zuckerman približavao noseći vjedro. "Ovo je stvarno strašno", pomisli Wilbur. "Zašto Fern ne dođe?" Počne plakati.

Guska preuzme stvari u svoje ruke i počne izdavati zapovijedi.

"Nemoj samo stajati ondje, Wilbure! Migolji se, migolji se!" poviče guska. "Skači uokolo, potrči prema meni, izmiči se, izmiči, izmiči! Potrči prema šumi! Okreni se i prevrni!"

Koker španijel se baci na Wilburovu stražnju nogu. Wilbur poskoči i otrči. Lurvy ispruži ruku da bi ga dohvatio. Gospođa Zuckerman zaurla na Lurvyja. Guska je navijala za Wilbura. Wilbur se izmicao između Lurvyjevih nogu. Lurvy promaši Wilbura i umjesto toga dograbi španijela. "Sjajno, sjajno!" poviče guska. "Pokušaj opet, pokušaj opet."

"Potrči nizbrdo!" predložiše krave.

"Potrči prema meni!" zadere se gusan.

"Potrči uzbrdo!" povikaše ovce.

"Okreni se i prevrni!" gakne guska.

"Skači i pleši!" reče pijetao.

"Čuvaj se Lurvyja!" doviknuše krave.

“Čuvaj se Zuckermana!” zadere se gusan.

“Čuvaj se psa!” povikaše ovce.

“Slušaj mene, slušaj mene!” zakrešti guska.

Jadnog je Wilbura omamila i prestrašila ova halabuka. Nije mu se sviđalo biti usred cijele te gungule. Pokušao je slijediti upute koje su mu prijatelji davali, no nije mogao trčati nizbrdo i uzbrdo u isto vrijeme, niti se mogao okretati i prevrtati dok

je skakao i plesao, te je plakao tako jako da je jedva mogao vidjeti išta od onoga što se događalo. Na kraju krajeva, Wilbur je bio vrlo mlada svinja – zapravo tek nešto stariji od bebe. Želio je da je Fern ondje pa da ga uzme u naručje i utješi. Kad je digao pogled i vidio gospodina Zuckermana kako stoji prilično blizu njega, držeći vjedro toplog napoja, osjeti olakšanje. Podigne nos i omiriši. Miris je bio opojan – toplo mlijeko, kore krumpira, prekupa, pržene kukuruzne pahuljice i pogača koja je ostala od doručka Zuckermanovih.

“Dođi, gicane!” reče gospodin Zuckerman, lupkajući po vjedru. “Dođi, gicane!”

Wilbur zakorači prema vjedru.

“Ne-ne-ne!” reče guska. “To je stari trik s vjedrom, Wilbure. Nemoj nasjesti, nemoj nasjesti! Pokušava te namamiti natrag u sužanjstvo-žanjstvo. Obraća se tvojem želucu.”

Wilbur nije mario. Miris hrane u njemu je budio želju za jelom. Načini još jedan korak prema vjedru.

“Gic, gic!” reče gospodin Zuckerman blagim glasom i počne polako hodati prema dvorištu staje, nedužno se osvrćući, kao da ne zna da ga malo bijelo prase slijedi.

“Bit će ti žao-žao-žao”, poviče guska.

Wilbur nije mario. Nastavio je hodati prema vjedru s napojem.

“Nedostajat će ti sloboda”, gakne guska. “Sat vremena slobode vrijedi čitavu bačvu napoja.”

Wilbur nije mario.

Kad je gospodin Zuckerman došao do obora za svinje, popne se preko ograde i izlije napoj u valov. Zatim odgurne olabavljenu dasku od ograde, tako da je nastala široka rupa kroz koju Wilbur može proći.

“Promisli, promisli!” poviče guska.

Wilbur nije obraćao pažnju. Zakorači kroz ogradu u dvorište. Dođe do valova i proguta veliki gutljaj napoja, pohlepno srčuci mlijeko i žvaćući pogachu. Bilo je lijepo opet biti kod kuće.

Dok je Wilbur jeo, Lurvy je otišao po čekić i nešto čavala i pribio dasku. Zatim su se on i gospodin Zuckerman lijeno naslonili na ogradu, a gospodin Zuckerman je štapom počeo češkati Wilbura po leđima.

“Zaista je poseban”, reče Lurvy.

“Da, bit će od njega dobro prase”, reče gospodin Zuckerman.

Wilbur je čuo riječi pohvale. Osjećao je toplo mlijeko u želucu. Osjećao je ugodno trljanje štapa o leđa koja su ga svrbjela. Osjećao se smireno,

sretno i pospano. Ovo je poslijepodne bilo zamorno. Bila su tek četiri sata, no Wilbur je bio spreman za spavanje.

“Doista sam premlad da bih se sam zaputio u svijet”, pomislio je kad se ispružio.